

MUTLULUK İÇİNDE ÇİLEK KIZ

Ağlayan ve umutsuzluğa kapılan Çilek Kız, ormandaki küçük evinin önünde bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. Bugün yine her şeyin, ama gerçekten her şeyin ters gittiği günlerden biriydi. Az önce lezzetli, olgun meyvelerle dolu kovasıyla bir köke takılmış ve tüm o harika meyveleri ormanın zeminine dökmüştü. Arkadaşı Köstebek gelip ona bugün keyfi olmadığını ve bu nedenle uzun zaman önce planlanan küçük göle doğru yürüyüşe çıkamayacağını söylemişti. Daha da kötüsü, yağmur yağmaya başlamıştı ve öğle yemeğinde arkadaşları Elmira ile acik havada yapmayı planladıkları piknik görünüşe göre gerçekleşmeyecekti. Çilek Kız sevdiği arkadaşıyla birlikte olmayı ve bir kova olgun çilekle onu şaşırtmayı dört gözle bekliyordu oysa. Elmira çileği çok severdi.

Hala üzgün olan Çilek Kız, en azından yağmurdan korunabilirdiği kulübesinin ön çatısının altına sığındı ve yağmurun bir tül gibi düşmesini, sis bulutlarının nemli orman zemininden yavaşça yükselmesini izledi.

Huzurla yağın yağmurun görüntüsü Çilek Kız'ı bir şekilde sakinleştirdi, hıçkırıkları tamamen kesilene kadar azaldı. Neden dünyada her şey bu kadar güç olmak zorundaydı, diye düşündü Çilek Kız. Uzun zaman önce ailesiyle birlikte bu garip gezegene gelmişti ve geldiği yerde her şeyin daha kolay olduğunu, bir şekilde daha kaygısız olduğunu hala çok iyi hatırlıyordu. Neden acaba? Bu kaygısız durum burada da sağlanabilir miydi? Çilek Kız yağmuru izledi ve düşündü.

Çilek kovanını dökmeyen nesi bu kadar kötü olabilirdi ki? Arkadaşı Elmira çileklere sevinemeyecekti ama onu, en sevdiği arkadaşını gördüğü için mutlu olacaktı. Ve pikniğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini de kesin olarak söylemek mümkün değildi. Ne de olsa daha sabahın erken saatleriydi. Ayrıca, yağmur yağarsa, Elmira ile catinin altında oturabilir ve dışarıda yağmur yağarken sohbet edebilirdi. Dahası, kulübesinin yakınında yaşayan karıncaların bu zengin ödülün nasıl memnun olduklarını ve yağmura rağmen orman zeminine dökülen meyveleri yuvalarına taşımaya koyduklarını gözetleyebiliyordu. İstemedi de olsa karıncaları bu şekilde mutlu etmiş olması Çilek Kız'ın moralini birazda düzeltti. Peki ya arkadaşları Köstebek'le uzun zamandır beklenen gezi? Bu kesinlikle telafi edilebilirdi! Aslında, diye düşündü Çilek Kız, evet, arkadaşları Köstebek'te davet edebilirdi, belki Eşekarısı Teyze ve arkadaşları Serçe Kuş'u da. Birden aklına ona katılmak isteyebilecek başkaları da geldi.

Kendisi için ulaklık yapmaktan mutluluk duyan küçük Tilki'yi hemen çağırdı ve ona davet edileceklerin listesini verdi. Listeyi alır almaz Tilki hemen yola koyuldu. Yağmura aldırış etmedi, aksine bu sıcak yaz mevsiminde onu hoş bir şekilde ferahlatıcı buldu. Kısa süre içinde herkesin davetten memnun olduğu haberiyle geri döndü. Belirlenen saatte hep birlikte Çilek Kız'ın evine geldiler ve orada uzun bir aradan sonra tekrar bir arada olmanın tadını çıkardılar, kahkahaları ve sohbetleri gittikçe arttı, ta ki tüm ev onların neşesiyle dolana kadar.

İkinci sona ererken, gelen herkes aynı fikirdeydi. Uzun zamandır böylesine neşeli yağmurlu bir atmosferde yaşamamışlardı. Çilek Kız'a bu davet için içtenlikle teşekkür ettiler ve böyle harika bir buluşma en kısa zamanda tekrar hayata geçirmeye karar verdiler. Ardından, güneş bulutların arkasından tekrar görünmeye başladığında evlerinin yolunu tuttular.

Elmira o akşam Çilek Kız'ın yanında kaldı ve ikisi de yataklarında uzanırken Çilek Kız arkadaşına şöyle dedi: "İyiki bu sabah köke takıldım ve meyvelerimi döktüm."

"Evet," diye cevap verdi Elmira, "ve iyiki yağmur yağmaya başladı ve sen geziye çıkmadın ve biz de pikniği senin evinin çatısının altına taşıdık."

"Arkadaşlarımızla bu şekilde güzel bir gün geçirebildiğimiz için ne kadarda şanslıyız," diye yanıtladı Çilek Kız mutluluk içinde uykuya dalmadan önce.